

ELVIN POST

**ONDER
DRUK**

JEUGDTHRILLER

DE FONTEIN

VERHOOR FENNA HEUBACH (TRANSCRIPTIE)

Datum: 30-6-2025

Tijd: 16.10-17.50

**Locatie: Politiebureau Èze, departement
Alpes-Maritimes**

**Afgenomen door: Aurélie Chevalier, Vincent
Rousseau**

**Bijzonderheden: verdachte wenst geen
gebruik te maken van piketadvocaat (wel
aanwezig), verhoor vertaald door tolk**

Politie: 'Naam?'

Fenna: 'Die... die heb ik al gegeven toen ik
werd gearresteerd.'

Politie: 'Dit is een officieel verhoor. Het
wordt vastgelegd.'

Fenna [zucht]: 'Fenna Heubach.'

Politie: 'Waarom heb je het gedaan,
Fenna?'

Fenna: 'Voor de zoveelste keer: ik heb het
niet gedaan. Ik ben onschuldig.'

Politie: 'We snappen dat dit zwaar voor je
is. En ook dat je het diep vanbinnen wellicht
niet wilde doen. Misschien gebeurde het in
een opwelling. Het is -'

Fenna: '*Seriously?* Jullie luisteren echt
niet, hè? [begraaft gezicht in handen] Waar
zijn mijn ouders? Ik wil mijn ouders zien.
Jullie zeiden dat ze gebeld zouden worden.'

Politie: 'Eh, ja. Als je ons het nummer
geeft, dan -'

Fenna: 'Dat heb ik toch al gezegd? Ik weet

het niet uit mijn hoofd. Mijn telefoon ligt in die kluis en Noor heeft de code.'

Politie: 'Precies. Daarom proberen we het nu via je opa en oma in Nederland. Tot nu toe nemen ze niet op. Maar intussen kun je beter gewoon eerlijk zijn. Je ouders willen vast ook dat je een braaf meisje bent en ons de waarheid vertelt.'

Fenna: 'Hij was al dood toen ik daar aankwam. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?'

Politie: 'Je was boos op hem, toch? Woedend zelfs. Of hebben mijn collega's ter plaatse dat verkeerd begrepen?'

Fenna: 'Nee, dat hebben ze goed begrepen. Ik was inderdaad boos. Hij -'

Politie: 'Juist. Je zat dus vol woede. Er knapte iets in je hoofd. En toen deed je iets wat je niet meer terug kunt draaien.'

Fenna [begint te huilen]: 'Dit had een leuke week moeten worden. Het... We hadden ons er zo op verheugd. Verdomme. Ik... Eigenlijk waren de voortekenen al slecht. Tygo had [slikt] Sorry, mag ik alsjeblieft een glaasje water?'

Politie: 'Dat mag. Rustig aan, Fenna. Vertel ons het hele verhaal. Wat was de reden voor jullie bezoek aan Frankrijk?'

Fenna: 'Vakantie. We... we hadden net ons eindexamen gehaald.'

Politie: 'Wanneer kwamen jullie aan in Nice?'

Fenna: 'Vijf dagen geleden. Woensdag. Op het vliegveld was het nog supergezellig. Of nee, wacht: Noor gedroeg zich toen al vreemd...

Ik... ik had door moeten vragen. Maar dat deed ik niet. Niet meteen, althans... [zucht] Shit, wat ben ik toch een stomme trut. Misschien is het mijn verdiende loon wel dat ik hier zit.'

Politie: 'Bedoel je dat je alsnog wilt bekennen?'

Fenna: 'Nee, dat bedoel ik niet. Ik heb het niet gedaan. Ik zou het niet kúnnen, iemand vermoorden.'

Politie: 'Oké Fenna, zoals je wilt. Vanaf het begin dan maar. Jullie waren op het vliegveld. Alles was nog gezellig. En toen?'

Fenna: 'Toen zag ik het. Dat Noor... [slikt] dat ze zichzelf niet was...'

VIJF
DAGEN
EERDER

FENNA

WOENSDAG 25 JUNI, 12.40 UUR

Het is zover. Eindelijk. Nog twintig minuten en dan gaan we boarden.

Ik werp een blik op Noor, die leest in *Fairy Tale* van Stephen King, en ik luister naar Tygo, die samen met Julian bezig is in recordtijd een zak paprikachips leeg te eten en er toch in slaagt vrijwel onafgebroken door te blijven praten.

‘Ik heb echt zoveel zin in deze vakantie,’ zegt hij. ‘*Mark my words, bro*: dit wordt het begin van mijn échte leven. Dat zal bestaan uit veel vrije tijd, léúk werk en echt nooit, maar dan ook nooit meer vakkenvullen.’

Julian schiet in de lach. ‘Eh... ik ben blij voor je dat je werk bij de Dirk erop zit, maar je zal vast nog wel eens iets moeten doen wat je niet leuk vindt, toch?’

Tygo schudt zijn hoofd. ‘Nee man, echt niet. Nou ja, met jou samen in een Airbnb zitten de komende week wordt natuurlijk best wel zwaar, maar daarna...’

Julian rolt quasibeledigd met zijn ogen. ‘Zwaar voor mij, zul je bedoelen. Jij bent van plan daar in Nice sokken te gaan eten en ik moet daar straks naar kijken.’

‘Geen sokken, eikel,’ zegt Tygo. ‘*Socca*. Het is een lokale specialiteit. Een soort pannenkoek, maar dan met kikkererwten erin. Fenna heeft van een vriendin gehoord dat het superlekker is, hè Fen?’

Ik knik, en knipoog vervolgens naar Julian. ‘Maar ik heb het alleen van horen zeggen en nooit zelf geproefd. Dus vermoord me niet als het tóch naar sokken smaakt, oké?’

Julian vormt een pistool van zijn duim en wijsvinger, richt op mijn voorhoofd en zegt ‘Pow,’ waarop ik me theatraal achterover laat vallen en bijna de cola omstoot van de Franse zakenman die naast me zit. Gelukkig typt hij zo driftig op het toetsenbord van zijn laptop dat hij het niet merkt.

Het is druk bij de gate. Het merendeel van de reizigers bestaat uit opgewonden stelletjes en gezinnen die net als wij op het punt staan de Nederlandse motregen voor korte of langere tijd te verruilen voor de Zuid-Franse zon.

God, wat heb ik me hierop verheugd. Terwijl ik aan het blokken was voor mijn eindexamen aan het Laurens Lyceum heb ik wekenlang YouTube-filmpjes en Insta Reels gekeken over Nice en de Côte d’Azur. Ik kan niet wachten om straks in dat prachtige azuurblauwe water te liggen en te genieten van het feit dat ik na jarenlang zwoegen mijn wwo-diploma heb gehaald.

‘Wacht even,’ zegt Julian. ‘Dus die oorlogsfotografe wordt gespeeld door Kate Winslet en aan het eind neemt ze een bad in de badkuip van Adolf

Hitler? Shit, dat is *twisted*, man...'

Ik knipper met mijn ogen en ben even in de war. Dan realiseer ik me dat Tygo en Julian van gespreks-onderwerp zijn veranderd en het hebben over *Lee*, de film over de oorlogsfotografe Lee Miller die Tygo en ik eergisteren hebben gezien in Cinerama.

Tygo knikt. 'Ik snap wat je denkt. Zelf vond ik die scène ook best sick. Maar die film is gebaseerd op de werkelijkheid. Het is allemaal echt zo gebeurd. De oorlog was voorbij en Fenna denkt dat die fotografe het misschien heeft gedaan als een soort persoonlijke "fuck you" naar Hitler. Als een manier om te zeggen: "Jouw tijd is geweest, eikel." Of gewoon omdat ze zich vanwege die kutoorlog al heel lang niet fatsoenlijk had kunnen wassen. Dat kan ook.'

'Ja, als je het zo bekijkt, dan begrijp ik het wel,' zegt Julian, terwijl hij vluchtig op zijn telefoon kijkt en hem vervolgens weer wegstopt. 'Als je echt mega-smerig bent, dan boeit het je misschien niet dat je in het bad zit van een psychopaat die vier miljoen Joden heeft laten vergassen.'

'Zes miljoen,' zegt Noor, zonder op te kijken van haar boek.

Er valt een stilte en ik zie hoe Julian een kleur krijgt. Ik blijf naar Noor kijken en verwacht dat ze haar boek zal wegleggen en zich zal mengen in het gesprek, maar dat doet ze niet. Ze blijft lezen en voor het eerst die middag vraag ik me serieus af of alles oké met haar is. Noor wil fotografe worden en heeft *Lee* al gezien. Ze vertelde me vorige week dat ze het een fantastische film vindt en ook dat ze groot fan is van Kate Winslet. 'Kate is mijn held,' zei ze. 'Ze zegt altijd mooie dingen, zoals dat hoeveel likes je krijgt op sociale media niet belangrijk is, en

dat je moet staan voor wie je bent: je authentieke zelf met alles waar je blij én minder blij mee bent. Ik ben ervan overtuigd: als meer mensen waren zoals Kate Winslet, dan was de wereld een betere plek.'

Dus waarom blijft ze nu stil? Waarom blijft ze zo gefocust op haar boek terwijl we op het punt staan te vertrekken voor onze droomvakantie én we het hebben over fotografie en haar favoriete actrice?

Als vanzelf gaan mijn gedachten terug naar gisteravond, toen ze ook al opvallend kort reageerde op mijn 'heb jij ook zo'n zin in de vakantie?'-appjes. Ik besteedde er weinig aandacht aan omdat ik vermoedde dat ze bezig was een paar laatste dingen in haar koffer te proppen. Maar nu begin ik te vermoeden dat er iets mis is.

Heeft ze weer eens ruzie gehad met haar moeder? Ik weet dat die twee soms behoorlijk kunnen clasher. Of is er een andere reden voor haar stilte?

'Oorlog is *fucked up*,' zegt Tygo. 'Hopelijk hoeven wij het nooit mee te maken. Mijn pa heeft een vriend die bezig is zijn hele kelder vol te plampen met flessen water en blikvoer omdat hij er heilig van overtuigd is dat morgen de Derde Wereldoorlog uitbreekt. Als je het mij vraagt, is hij knettergek, maar ja: *you never know*. Als hij gelijk heeft, weten we in ieder geval waar we de komende zes jaar terechtkunnen voor witte bonen in tomatensaus.'

Ik knik, maar luister maar half omdat ik nog altijd gericht ben op Noor, die nu opkijkt van haar boek en met een gekwelde blik in de richting van onze ouders staart, die zo'n twintig meter verderop met elkaar in gesprek zijn. Ik zie hoe mijn moeder

lacht om iets wat Noors vader zegt en denk aan hoe lang we maanden geleden hebben moeten zeuren om deze vakantie te laten doorgaan. Of beter gezegd: hoelang Nóór heeft moeten zeuren. Op het moment dat we onze plannen maakten, was ze nog geen achttien en haar moeder ging pas akkoord nadat zij en Noors vader ‘plotseling’ hadden besloten dat ze eigenlijk zelf ook weleens naar Nice wilden en tegelijk met ons zouden gaan. Noor flipte, maar nadat mijn ouders aan hadden gegeven ook wel mee te willen, kwam alles toch nog goed. Onze ouders zitten samen in hun eigen Airbnb, ruim drie kilometer bij de onze vandaan, en ze hebben plechtig beloofd ons niet lastig te vallen zolang we maar af en toe een appje sturen om te laten weten dat we nog leven.

Ik sta op het punt aan Noor te vragen of alles oké is, wanneer ik Tygo hoor zeggen dat hij nog even snel naar het toilet gaat. Even slaat de schrik me om het hart, maar wanneer hij zich over me heen buigt en me zoent, herinner ik me mijn goede voornemens: *niet doemdenken. Heb vertrouwen.*

Om mezelf af te leiden pak ik mijn telefoon en ga naar Insta, waar ik een paar hartjes zet bij berichten van vriendinnen van het Laurens en het Melanchthon die net als wij net hun diploma hebben gehaald en vakantie aan het vieren zijn.

Als ik een paar minuten later opkijk, zie ik dat Tygo er alweer aankomt. Hij ploft naast me neer op zijn stoel en ik ruik niets vreemds.

Zie je wel? Niets aan de hand.

Ik stop mijn telefoon weg, buig me naar hem toe en laat mijn hoofd op zijn schouder rusten.

Het voelt fijn, maar dan zie ik dat Noor nog altijd

met diezelfde gekwelde blik in de richting van haar ouders staart.

Of nee, niet gekweld.

Ze kijkt *boos*.

Nu twijfel ik niet langer: er is iets helemaal mis met mijn beste vriendin.

Maar wat?

NOOR

WOENSDAG 25 JUNI, 12.48 UUR

Ik kijk naar mijn ouders en probeer moed te verzamelen.

Verdomme, Noor. Doe het gewoon. Sta op en zeg het: het spijt me, jongens, maar ik ga niet mee.

Zo moeilijk is dat toch niet?

Nee, natuurlijk niet. Het is een *piece of cake*.

Maar ik weet dat ik mezelf voor de gek houd. Voor terugkrabbelen is het te laat. Als ik de hele boel had willen cancelen, dan had ik dat gisteren moeten doen en niet vandaag, nu iedereen al met zijn bagage op het vliegveld zit.

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Fenna naar me kijkt.

Natuurlijk. Ze is hypersensitief en voelt feilloos aan dat ik mezelf niet ben, hoe dapper ik ook heb geprobeerd dat te verdoezelen door me te verschuilen achter mijn boek.

Heeft Julian het ook in te gaten?

Ik betwijfel het. En het kan me ook niet schelen. Althans, dat maak ik mezelf wijs.

Gelukkig heeft Fenna nog niet gevraagd of alles goed met me gaat. Ik ben bang dat ik – als ze dat wel doet – begin te huilen en niet meer kan stoppen.

Nee, dat ga je niet doen. Je vermant je en je houdt je aan het plan.

Ik richt me weer op mijn boek en probeer me te concentreren op de fantasiewereld van Stephen King, maar het lukt niet. De gedachten aan wat ik gisterochtend heb gehoord, blijven zich genadeloos opdringen.

Zou het kunnen dat het allemaal niet waar is? In dat geval maak ik me druk om niets.

Dat het niet wáár is? Haha. Wake up, Noor. Wie probeer je voor de gek te houden?

Naast me hoor ik Tygo zeggen dat hij zich erop verheugt om meteen te gaan zwemmen nadat we straks zijn aangekomen in onze Airbnb. Julian zegt dat hij daar ook zin in heeft en vraagt of het verlopen is naar het strand.

‘Hooguit een kwartier,’ zegt Tygo. ‘Toch, Fen?’

Fenna knikt. ‘Ja, zoiets, volgens Google Maps. Zeker niet langer.’

Ik kijk op en zie Julian goedkeurend knikken.

Er trekt iets samen in mijn maag en ik slik een beetje gal weg. Het laatste wat ik wil is overgeven op een bomvol vliegveld en dus sta ik snel op en zeg dat ik ook nog even naar het toilet ga voordat we gaan boarden.

Fenna springt overeind. ‘Goed plan, ik ga met je mee.’

Ik glimlach naar haar en geef haar een boks, in een poging haar te doen geloven dat ik helemaal in orde ben. Even denk ik dat ik in mijn opzet ben

geslaagd, maar zodra we buiten gehoorsafstand van de jongens en mijn ouders zijn, vraagt Fenna op bezorgde toon of alles oké is.

‘Ja hoor,’ zeg ik, dankbaar dat ik voor haar loop en haar niet hoeft aan te kijken. ‘Ik heb er superveel zin in. Jij?’

‘Eh, ja. Ik ook. En eh, gelukkig maar. Ik dacht even dat je...’

Nu kijk ik Fenna wel aan. ‘Dat ik wat?’ Ik blijf haar aankijken en het lukt me zowaar om oprecht te glimlachen.

‘Eh, niets,’ zegt Fenna, en we gaan de toiletruimte binnen.

Het voelt niet goed om te liegen tegen mijn beste vriendin, maar ik dwing mezelf sterk te zijn en vlucht snel een van de toilethokjes in.

Op de muur staan 06-nummers en heel veel scheldwoorden. Iemand heeft geschreven: ‘Eindhoven de gekste.’ Een ander: ‘What doesn’t kill you makes you stronger.’

Is dat zo?

Ik wrijf in mijn ogen.

Het liefst zou ik hier blijven zitten, net zolang tot het vliegtuig naar Nice is opgestegen. Maar opnieuw denk ik aan mijn plan.

Kom op.

Het is niet het einde van de wereld.

Je kunt dit.

Wanneer ik even later het toilethokje uitkom, staat Fenna bij een van de wastafels haar handen te wassen. Ik ga naast haar staan en plens wat water op mijn gezicht.

‘Weet je zeker dat alles oké is?’ Fenna kijkt me aan via de spiegel. Het voelt alsof ze dwars door me heen kijkt.

‘Ja hoor, prima,’ zeg ik. ‘Hoezo?’

‘Je reageerde gisteren zo afwezig op mijn appjes. En vandaag lijkt je er ook niet echt bij met je hoofd.’

Ik spuit zeep op mijn handen. ‘Alles is oké, Fen, echt waar. Je appjes? O ja, ik weet het alweer. Ik was *Squid Game* aan het kijken. Ik wilde je wat uitgebreider terugappen nadat de aflevering was afgelopen, maar dat ben ik totaal vergeten. Het spijt me.’

Fenna houdt haar handen onder de droger. Ze blijft me bezorgd aankijken. ‘Oké, maar... je keek net in de richting van je ouders alsof je ze wel kon villen. Heb je weer ruzie gehad met je moeder?’

‘Nee hoor, niets aan de hand. In mijn boek komt een enorme engerd voor. Misschien keek ik daarom boos. Mijn moeder is eigenlijk best chill de laatste tijd. Ze heeft plechtig beloofd me niet om het halfuur te gaan appen zodra we in Nice zijn en ze heeft ook niet extreem lang zitten drammen over dat we culturele dingen moeten doen.’ Ik glimlach weer om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘En jij? Zie je op tegen het vliegen? Ik bedoel, met je hoogtevrees en zo?’

‘Nee, daar heb ik in een vliegtuig geen last van. Hoge gebouwen en torens zijn niets voor mij, maar vliegen is geen probleem.’

‘Gelukkig,’ zeg ik. ‘En Tygo? Is hij... heeft hij er ook zin in?’

‘Ja, enorm veel zin. Het gaat goed met hem. Daar ben ik blij mee.’

‘Ik ben blij voor jóú,’ zeg ik, terwijl ik mijn handen afspoel en een snelle haarcheck doe in de spie-

gel. 'Nou, dan staat niets een topvakantie in de weg, toch?'

'Nope,' zegt Fenna, die met haar handen een hartje maakt naar onze spiegelbeelden. 'Nice, *here we come!*'

Voor Toon, Joek en Otte Kee

www.politienietbetreden.nl

© 2026 Elvin Post

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en illustraties: Gabriela Alejandra Rosell - Arcangel

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8310 2

ISBN e-book 978 90 261 8311 9

ISBN audioboek 978 90 261 8400 0

NUR 284, 285